

NI REPRESSIÓ NI REFORMES LABORALS LA LLUITA ÉS LÚNIC CAMÍ

Tots dos successos, analitzats i compresos conjuntament, indiquen quin és el tarannà real de la gestió dels conflictes de classe per part del govern actual. Aquesta nova reforma laboral no deroga les reformes laborals anteriors, ni suposa cap esmena al desplegament de tanquetes i uniformats per a aplacar les lluites laborals i socials.

Aquesta nova reforma laboral no deroga res. Malgrat les promeses electorals que van portar a l'actual govern al poder, és evident que l'acord aprovat no consisteix cap derogació, ni total ni parcial de la reforma laboral de 2012, ni tant sols dels seus "aspectes més lesius". Tampoc toca gens la reforma laboral de l'any 2010 promulgada pel govern Zapatero i que va establir les bases de la gran ofensiva desreguladora implementada promoguda l'any 2012 pel PP.

La patronal està contenta amb aquest acord. No és estrany. També ho estan els grans sindicats del Règim i el Ministeri de Treball i els partits que recolzen el govern espanyol. Tampoc és estrany. L'ambigu tripijoc aconseguït permetrà a les classes dirigents complir aparentment amb l'exigència de la Comissió Europea d'atacar la dualitat contractual en el mercat de treball. Ho faran de forma formal, ja que en cap cas aquesta reforma limita el cada cop major poder de control de la patronal sobre el conjunt de les condicions de treball i les relacions laborals, en el dia a dia de les empreses.

Aquesta reforma es defineix tant pel que diu, com pel que no diu. Defineix nous tipus de contracte i noves formes d'ús per als ja existents. Busca un èxit estadístic artificial a l'hora de comptabilitzar la taxa de temporalitat, sustentant-se en el fet que els contractes fixos-discontinus (malgrat la seva essència fonamentalment precària) no seran considerats com a temporals en les estadístiques. També proclama com a èxits coses que ja estaven reconeixent els tribunals, perquè fins a la mateixa patronal de diversos sectors havia vist com una nosa innecessària la regulació en aquests aspectes de la reforma de 2012, com la tornada a l'ultra activitat dels convenis.

Parla fonamentalment de contractació, desconeixent (o, encara pitjor, deixant en la penombra) el fet que el frau empresarial en la determinació dels contractes aplicables ha sigut una de les causes principals en el salvatge augment de la precarietat obrera. I que aquest frau no pot entendre's des d'una definició aïllada i abstracta dels tipus de contracte, sinó que és un subproducte més d'un conjunt de mesures que abasten tant la tipificació dels contractes, com les possibilitats d'acomiadament, la capacitat per a modificar les condicions del treball (l'horari, els torns, el lloc...) i les possibilitats reals d'accés a l'acció sindical i a uns tribunals imparcials.

Això és el que no diu la reforma. Que el frau en la contractació no es cura amb sancions més altes (encara que a tots ens sembli bé que s'imposin), perquè els i les treballadores en aquestes situacions (subcontractació, precarietat, falta de representació sindical efectiva) no podran denunciar gran cosa, si poden ser acomiadades en qualsevol moment (perquè la reforma no toca el fet que un acomiadament il·lícit, il·legal, és a dir improcedent, és una cosa que pot fer-se si es té diners), poden ser traslladats de centre de treball, canviats de torn, sotmesos a horaris arbitraris i infernals, veure com no es renoven els seus contractes, ser separats dels seus companys o sotmesos a una hipervigilància afavorida per les noves tecnologies de control, etc.

Això ho deien fa poc els representants dels treballadors de les empreses auxiliars del Metall de Cádiz: el problema no és l'augment de salaris del conveni, el problema és que ja no hi ha conveni, que el conveni és lletra morta. Creure's que l'important en una cadena de contractes de les dimensions actuals en molts sectors és si el conveni aplicable és el de l'empresa principal o el de la contracta, és no entendre que fa ja molt temps que el conveni s'ha convertit en una carcassa buida en relacions laborals precàries, essencialment brutals, convertides en una dictadura patronal efectiva sense contrapesos reals.

L'única reforma laboral possible contra la precarietat passaria pel que constitueix una heretgia manifesta per a tots els signants d'aquest acord: el reforçament efectiu dels treballadors en el lloc de treball, individualment i en els seus processos d'organització autònoma col·lectiva. Això implica acabar amb els acomiadaments improcedents (si és il·legal, no hi ha acomiadament), acabar amb les cadenes de subcontractació (si està en la teva cadena de valor, són els teus treballadors), multiplicar la possibilitat d'actuació de les assemblees de treballadors i treballadores en els centres de treball (si t'afecta, decideixes), fixar de nou els límits a les decisions empresarials sobre horaris, torns, teletreball, etc. (pacta sunt servanda).

Les organitzacions sindicals que formem la Taula Sindical de Catalunya estem constituïdes per treballadors i treballadores que treballem, que veiem el que passa en les empreses, que patim l'explotació però que hem decidit fer-li front. No li devem res a ningú. No vivim d'arribar a acords. Treballem, cobrem el nostre salari, lluitem pels nostres drets.

Sabem, per tant, que la precarietat no és producte de cap article aïllat de l'Estatut dels Treballadors, que no es resol canviant-li el nom als contractes, que no ens la regalaran els que sempre ens venen, per molt que sigui el dia abans de la Nit de Nadal.

I sabem, també, que haurem de lluitar contra la precarietat, contra l'explotació, contra la injustícia, encara més el dia després que la nova reforma laboral s'aprovi.

Ni la patronal, ni CCOO i UGT, ni el Ministeri de Treball no ens ajudaran. Les seves reformes laborals són lletra morta, cançons suaus per a dormir als nens, mentre la brutalitat del dia a dia dels treballadors i les treballadores no els deixa un altre camí que prendre en les seves pròpies mans el seu alliberament.

Des de la Taula Sindical de Catalunya lluitarem i ens mobilitzarem per la derogació de les reformes laborals que han suposat un atac constant als nostres drets com a treballadores i treballadors. Aquesta, la de l'any 2012 i la de l'any 2010, per esmentar les més recents. Fetes tant per governs suposadament d'esquerres com per governs de dretes i sempre al servei del Capital.

La lluita és l'únic camí.

Organitzades som mes fortes.

TAULA SINDICAL DE CATALUNYA

